

gezet, ons smaken zou. Daarop volgde de dochter, eene beschaafde vrouw van zoo fijne taal en manieren, dat zij zelfs een Cato zou opvroolijken. En men spreekt u niet aan als onbekende gasten, maar als waart gij sinds lang bekende vrienden. B. Daarin herken ik de humaniteit der Fransche natie. G. Moeder en dochter mochten niet verwijlen, daar zij de huishouding waarnemen en nieuwe gasten begroeten moesten. Maar onmiddellijk stond een dienstmeisje klaar, opgewassen tegen alle mogelijke scherts. Zij alleen was best in staat om alle geestige zetten terug te kaatsen en zij hield het gesprek gaande, tot de dochter des huizes weerkeerde. B. Nu goed! maar hoe was nu de eigenlijke inrichting? Want met aardige praatjes wordt de maag niet gevuld. G. Uitnemend! Zoodat ik niet begrijp, hoe zij voor zoo weinig de gasten konden ontvangen. En na den maaltijd voeden zij een' mensch met aardige praatjes tegen de verveling. Ik gevoelde mij als tehuis, niet onder vreemden. B. En hoe waren de slaapkamers? G. Ook daar was vrouwelijke, vroolijke hulp tot uwe dienst: uit zich zelf vroegen zij, of wij ook morsige kleeren hadden, wiesschen die en brachten ze netjes terug. In één woord, overal meisjes en vrouwen, behalve in den stal, ofschoon zij ook soms tot daar doordringen. En bij het weggaan drukt men u zoo warm de hand, als of allen broeders of van de naaste familie waren. B. Nu, die zeden mogen bij de Franschen tehuis hooren, mij bekoren meer de Duitsche zeden, als meer mannelijk. G. Ik ben nooit in Duitschland geweest. Eilieve, vertel mij eens, hoe zij daar een gast ontvangen. B. Of 't overal zoo is, weet ik niet, maar wat ik zag, vertel ik u. Bij aankomst groet niemand u, om den schijn te mijden van u noodig te hebben. Dit acht men gemeen en beneden de Duitsche waardigheid. Eindelijk, na lang roepen steekt iemand zijn hoofd door een klein venster van een verwarmde kamer (want daarin huizen zij tot den